

5 czerwca 1931 r.

F42b 9/26

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 13540.

Kl. 72 d 3.

Akciová společnost, dříve Škodovy závody v Plzni
(Praga, Czechosłowacja)
i Bohdan Pantofliček
(Pilzno, Czechosłowacja).

Skrócona trwała łuska.

Zgłoszono 25 listopada 1929 r.

Udzielono 11 kwietnia 1931 r.

Pierwszeństwo: 21 stycznia 1929 r. (Czechosłowacja).

Przedmiotem wynalazku jest skrócona trwała łuska, która zupełnie uszczelnia komorę ładunkową działa przy swej najmniejszej wysokości i objętości, umożliwia wielokrotne ładowanie i jest dostatecznie wytrzymała, gdyż nie ulega przy użyciu uszkodzeniom. Taka łuska naboju zastępuje z konieczności w działach przystosowanych do normalnych łusek naboju z dobrym skutkiem normalne łuski i powoduje duże oszczędności przy strzelaniu oraz umożliwia strzelanie przy braku normalnych łusek.

Według wynalazku osiąga się właściwe

uszczelnienie zapomocą niskiego mankietu 1 (fig. 1), który w celu skutecznego uszczelnienia posiada, zwłaszcza w górnej części, stosunkowo bardzo cienką ściankę 2 i dno 3. Dobór materiału łuski jest bardzo ważny i do tego nadaje się najlepiej stal wysokiego gatunku o dużej elastyczności. Dno 3 mankietu 1 tworzy zwykły kołnierz, który swą dolną powierzchnią opiera się na właściwym dnie 4 łuski, posiadającym wysokość 7. Oczywiście mankiety 1 należy umieszczać w komorze ładunkowej z pewnym luzem, przyczem on powinien przy wystrzale rozszerzać się i przylegać szczel-

nie do ścianek przewodu lufy działowej i odkształcać się w ten sam sposób, jak lufa działowa. To całkowite odkształcenie nie powinno przekraczać granicy sprężystości materiału mankietu. Ta zasada odnosi się również do dna 3 mankietu, które dlatego jest wykonane w kształcie kołnierza z otworem o określonej średnicy 9.

Ponieważ dno 4 łuski przy wystrzale nie odkształca się, dno mankietu jest tak połączone z dnem łuski, że mankiety posiada zapewnioną możliwość odkształcania się przy i po wystrzale. W tym celu przyciska się dno 3 mankietu 1 do dna 4 łuski zapomocą nakrętki 10, a pomiędzy dnem 3 mankietu a nakrętką 10 umieszcza się jedną lub kilka części 11, 12, umożliwiających osiowe odkształcanie się przy dociąganiu nakrętki 10.

Szczególne znaczenie przy tej łusce nabojowej posiada płaszcz ochronny 11, który nie tylko ochrania mankiety 1, a zwłaszcza jego cienki brzeg, od uszkodzeń przy uderzeniu, np. przez spadnięcie łuski na ziemię lub przy uderzaniu się łuski o twardy przedmiot przy wyjmowaniu, podczas transportu i t. d., lecz również bardzo skutecznie przyczynia się do dobrego uszczelnienia mankietu 1, ponieważ swą podpierającą powierzchnią 13 uniemożliwia pofałdowanie się lub inne nieodpowiednie odkształcenie się brzegu lub górnej części 2 mankietu przez to, że mankiety zostaje przyciskany bez szkodliwych odkształceń do ścianki przewodu lufy działowej.

Dno 4 jest stosunkowo tak mocne, że przy strzelaniu nie ulega uszkodzeniu, nie biorąc pod uwagę tego, iż jako materiał na dno stosuje się również stal o odpowiednich własnościach. Do zapalania ładunku prochowego łuska posiada w dnie odpowiedni kanał do wkładania spłonki 16, która wyjmuje się po wystrzale od przedniej strony łuski zapomocą odpowiedniego narzędzia lub, jak to przedstawiono na fig. 2, wychodzi samoczynnie pod działaniem

sprężyny 19 z tłoczkiem 17, przyczem przesuw tłoczka 17 ogranicza występ 20.

Inne urządzenie do wyjmowania spłonki przedstawiono na fig. 4, według której w dnie 4 łuski umieszczona jest dźwignia 21, obracająca się na osi 22. Przez uderzenie końcem dźwigni 21 o dowolny twardy przedmiot wysuwa się spłonkę.

Jak widać na fig. 2, płaszcz ochronny 11 może być przyciskany do dna 3 mankietu, a tenże do dna 4 łuski zapomocą osobnej sprężystej płyty 24, znajdującej się pod nakrętką. Płaszcz 11 może być również użyty zamiast nakrętki bezpośrednio do trzymania mankietu 1 (fig. 3), jednakże kołnierz 25 płaszcza winien umożliwiać pewne osiowe odkształcenia. Również w wykonaniu według fig. 4 umieszczono pomiędzy płaszczem 11 i dnem mankietu 1 sprężystą podkładkę 26. Wreszcie dźwignia 21 może znajdować się pod ciśnieniem sprężyny 27 i samoczynnie zapomocą tłoka 28 wyrzucać zbitą spłonkę.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Skrócona trwała łuska, znamieną tem, że do jej dna jest przyciśnięty zapomocą nakrętki mankiety, przyczem pomiędzy nakrętką a mankiety znajduje się wewnętrzny płaszcz, który zapobiega pofałdowaniu się lub odkształceniu się mankietu podczas wystrzału.

2. Łuska według zastrz. 1, znamieną tem, że mankiety jest przyciskany do jej dna bezpośrednio zapomocą płaszcza ochronnego, który posiada odpowiednie nagwintowanie, przyczem pomiędzy płaszczem ochronnym a dnem mankietu jest włożona sprężysta płyta lub jej niema.

3. Łuska według zastrz. 1 i 2, znamieną tem, że dno mankietu posiada środkowy otwór o określonej średnicy, co ułatwia swobodne rozszerzanie się i kurczenie się mankietu przy i po wystrzale.

4. Łuska według zastrz. 1 — 3, zna-

mienna tem, że płaszcz ochronny wystaje brzegiem ponad mankiet i ochrania go od przypadkowych uszkodzeń, poza tem przylega w górnej części z bardzo małym luzem do górnego brzegu mankietu tak, że zapobiega wszelkim szkodliwym odkształceniom mankietu przy wystrzale, przyczem pomiędzy płaszczem ochronnym a mankiem w środkowej lub dolnej części przewidziany jest pewien luz, połączony zapomocą odpowiednich otworów z wnętrzem łuski.

5. Łuska według zastrz. 1 — 4, znamienna tem, że posiada samoczynny wyrzutnik, składający się ze sprężyny (19) z tłoczkiem (17), zapomocą którego spłonka

zostaje wysuwana z jej dna po otworzeniu zamka działa.

6. Łuska według zastrz. 5, znamienna tem, że wyrzutnik spłonki jest wykonany jako dwuramienna dźwignia (21), wobec czego przy każdorazowej nieczynności samoczynnego wyrzutnika spłonka zostaje wyrzucona zapomocą lekkiego uderzenia po zewnętrznem ramieniu dźwigni wyrzutnika.

Akciová společnost,
dříve Škodovy závody v Plzni.
Bohdan Pantoflíček.
Zastępca: Dr. inż. M. Kryzan,
rzecznik patentowy.

